

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

yderligere skærpet ved, at Antallet af Avancementsstillinger er betydeligt nedsat i de seneste Aar. I 1925 var der endnu normeret 430 Baneformandsstillinger. I 1926—27 gik Antallet ned med 4 til 426. I 1927—28 fortsattes Nedskæringen med 5 til 421. I 1928—29 skete der et særlig stærkt Nedslag, idet 64 Stillinger blev nedlagt, saaledes at Normeringstallet blev 357. Denne Bevægelse nedefter fortsattes i 1929—30, idet 5 Stillinger nedlagdes, saa man kom ned paa 352. I 1930—31 nedlagdes yderligere 18 Stillinger, saa man kom ned paa 334, og paa Normeringsloven for 1931—32 er Antallet, saa vidt jeg husker, yderligere nedsat med 14, saa man er kommet ned paa 320.

Denne Nedskæring med 110 Avancementsstillinger, altsaa 25 pCt., har medført en ganske overordentlig Forringelse af Avancementsmuligheder for Banenæstformænd, saaledes at nye Udnævnelser overhovedet ikke har fundet Sted gennem flere Aar. Jeg har for at bøde lidt paa disse Forhold — ikke bøde for bestandig, for det kan man ikke, men blot som en Overgang og under Hensyn til bristede Forudsætninger — foreslaaet at bevilge et Antal personlige pensionsgivende Løntillæg paa 180 Kr., svarende til Halvdel af Antallet af de nedskaaene Stillinger eller i alt 55 Stillinger, og give dem til saadanne Banenæstformænd, der ved Avancementsstandsningen stod og var kvalificerede til Avancement, saaledes at de paagældende, naar de faar dette Tillæg, er forpligtede til senere at overtage ledige Baneformandsposter, hvorved Tillæget da bortfalder.

Naar jeg har gjort dette, har jeg ment at udøve en Retfærdighedshandling overfor denne i sine Forventninger om Avancement saa enestaaende haardt ramte Tjenestemandsgroupe, og jeg har haft saa meget lettere ved at foreslaa det, som jeg kan paavise adskillige Fortilfælde, hvor Regeringen og Rigsdagen har stillet sig paa tilsvarende imødekommende Maade.

Paa Normeringsloven for 1924—25 gav man under en tilsvarende Nedsættelse af Avancementsstillinger indenfor Hæren, nemlig for Afdelingssygeplejersker og Kontorassistenter, Tilladelse til, at der ved hver anden Afgang maatte ske Udnævnelse i de nedlagte Stillinger. Lignende Tilladelse gaves paa samme Normeringslov for Søværnet, i Anledning af Nedlæggelsen — jeg tror det var af 45 Kaptajnsstillinger. For andre Tjenestemandskategorier under Marineministeriet er man i Stedet for at foretage Udnævnelse i nedlagte Stillinger gaaet den af mig valgte Vej. Saaledes har man paa Til-

lægsbevillingsloven for 1926—27 søgt 3 personlige Tillæg for Kontorassistenter i Marineministeriet til Erstatning for mistet Avancement ved Orlogsværftets Udskillelse fra Marineministeriet, og ved Ændringsforslag til Finansloven for 1929—30 blev der søgt tilsvarende personlige Tillæg til 4 andre Kontorassistenter, ligesom det i Ændringsforslagene blev bebudet, at man i 1930—31 og i 1931—32 vilde søge yderligere 5 Tillæg.

Jeg ser derfor ikke rettere end, at Ændringsforslaget baade er retfærdigt og rimeligt og i Overensstemmelse med den Hensigt, Rigsdagen tidligere har lagt for Dagen i Retning af at bøde paa saadanne Forhold ved tidligere givne Bevillinger.

Nu er det sagt af Venstres Repræsentant, at denne Sag hører retteligt hjemme i Lønningskommissionen. Jeg ved positivt, at Spørgsmaalet har været fremdraget i Lønningskommissionen af vedkommende Organisations Repræsentant, men at saavel Statsbanernes Repræsentant i Kommissionen som Kommissionens Formand fandt det rettest at dette Spørgsmaal blev afgjort ved Finanslovbevilling paa den her angivne Maade. Da det foreliggende Tilfælde, som jeg nævnte før, kan anses for et af de grelleste, mere grelt end noget af de Tilfælde af Avancementsmisere, som Lønningslovrevisionen nu søger at bøde paa, saa tillader jeg mig at henstille, at Venstre og Konservative ikke fastholder deres Modstand mod dette Ændringsforslag.

Jeg maa beklage de ærede Medlemmer Hr. Korsgaards og Hr. Pitzners Stilling til mit Ændringsforslag Nr. 12, og jeg beklager selvfølgelig endnu mere, hvis dette skulde vise sig at være det konservative Folkepartis Stilling hertil. For jeg forstaar det ganske simpelt ikke. Der er her Tale om en Færge, som er 28 Aar gammel, altsaa 3 Aar ældre, end man baade efter de gamle og efter de nye Afskrivningsregler har regnet med som en Færges Levealder. Færgen er bygget i 1903 som ensporet. Den er siden forlænget og ombygget til dobbeltsporet Færge. Forlængelsen skete uden samtidig Udvidelse af Kedel- og Maskinanlæg, hvorved Maskinkraften er blevet for svag i Forhold til Skibets Størrelse, og Færgen kan kun holde Tiden under særlig gunstige Vejrforhold. Færgens Afbalancering mod Paavirkning fra Ranginger er ved Ombygningen til dobbeltsporet Færge mangelfuld, hvad der giver Anledning til vanskelig Ranging, som hyppigt medfører Forsinkelse til Skade for Rutens Omdømme. Dens Bekvemmeligheder for Passagererne er gammeldags og mangelfulde, hvilket er af